

Dosar nr. [REDACTED]

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI SECȚIA A VI-A CIVILĂ

Încheiere

Ședința publică din data de [REDACTED]

Tribunalul constituit din :

Președinte : [REDACTED]

Judecător : [REDACTED]

Grefier : [REDACTED]

Pe rol se află judecarea cererii de apel formulate de apelanta reclamantă [REDACTED] împotriva sentinței civile nr. [REDACTED] pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosarul nr. [REDACTED], în contradictoriu cu intimata pârâtă [REDACTED] și intimatul intervenient [REDACTED], cauza având ca obiect pretenții.

La apelul nominal făcut în ședință publică se prezintă intimata pârâtă, prin avocat [REDACTED], cu împuternicire avocațială la fila 63 din dosarul primei instanțe, lipsind celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că la data de 09.02.2022 apelanta reclamantă a depus înscrișuri, după care:

Intimata pârâtă, prin reprezentant convențional, solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept având în vedere practica neunitară a instanțelor cu privire la acest aspect, în aplicarea Hotărârii CJUE din 21.01.2016 prin care s-a stabilit că într-o acțiune de regres ca cea din prezența cauză, legea aplicabilă este legea contractului de asigurare și raportat la această lege se impune a se verifica dacă există un drept de subrogare a asigurătorului vehiculului tractor împotriva asigurătorului semiremorcii. Mai susține că, din acest punct, există două opinii ale instanțelor, respectiv prima opinie vizează o aplicare și o verificare în concret a posibilității de subrogare cu referire la normele ASF care în timp au reglementat posibilitatea de subrogare a asigurătorului vehiculului tractor împotriva asigurătorului semiremorcii limitată strict la ipoteza în care se poate proba o defecțiune a semiremorcii care nu poate fi observată de către conducătorul auto. Cea de-a doua opinie vizează dacă legea română prevede sau nu un principiu general al subrogării asigurătorului. În acest sens, solicită a se observa dispozițiile art. 2210 Cod Civil. Mai susține că apelul Asirom a pornit de la a recunoaște că legea aplicabilă a acțiunii în regres este legea contractului de asigurări - legea română, precum și faptul că există articolul concret din Norma ASF și articolul general din Codul Civil și considerând că se poate aplica doar articolul din Codul Civil. În opinia acesteia sunt aplicabile dispozițiile art. 519 Cod Procedură Civilă. Solicită a se avea în vedere Decizia nr.8/08.02.2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție complet pentru dezlegarea unor chestiuni de drept pe care o va depune la acest termen. Mai susține că interesul este dat și de faptul că o practică neunitară poate să conducă la o procedură de angajare a răspunderii statului român pentru nerespectarea dreptului Uniunii Europene. Depune în scris cererea formulată.

La interpelarea instanței, în sensul de a se indica raportul dintre necesitatea sesizării CJUE pentru clarificarea practicii neunitare a instanțelor și sesizarea ICCJ, intimata pârâtă, prin reprezentant convențional, susține că solicită sesizarea ICCJ pentru o dezlegare unitară care să se aplice cu titlu general în România.

Tribunalul reține cauza în pronunțare asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei, constată următoarele:

La data de 23.11.2021, la dosarul cauzei a fost înregistrată, alături de întâmpinare, cererea, formulată de intimata – pârâtă, în temeiul dispozițiilor art. 519 C.pr.civ, de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, având ca obiect identificarea normele aplicabile în prezenta cauză, respectiv art. 16 din Norma ASF nr. 20/2017 sau art. 2210 C.civ.

La termenul din 24.02.2022, intimata – pârâtă a depus, în scris, considerentele în vederea admiterii sesizării ICCJ, cu următoarea chestiune de drept: *Dacă, în aplicarea Hotărârii CJUE din 21.01.2016, [redacted], cauzele conexe C-359/14 și C-475/14, EU:C:2016:40, analiza legii române pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al unui vehicul de tractare se poate subroga împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii poate fi limitată la normele de drept comun stabilite prin dispozițiile art. 2210 C.civ. sau trebuie avute în vedere normele speciale în materie de RCA, respectiv art. 16 din Norma ASF nr. 20/2017, care limitează posibilitatea de subrogare și dreptul de regres strict la ipoteza în care se dovedește că prejudiciul s-a produs ca urmare a unei defecțiuni tehnice a semiremorcii, care nu putea fi observată de către conducătorul auto?*

În expunerea de motive, aceasta a prezentat pe scurt chestiunea litigioasă din litigiul principal, arătând că, prin acțiunea principală [redacted] - în calitate de asigurător RCA al unui vehicul de tractare înmatriculat în România, solicită de la [redacted] - în calitate de asigurător RCA al semiremorcii atașate vehiculului de tractare - plata a 1/2 din despăgubirile achitate în urma unui accident produs de cuplul vehicul de tractare-semiremorcă pe teritoriul Germaniei.

Atât vehiculul de tractare cât și semiremorca erau la momentul accidentului înmatriculate în România, în temeiul unor contracte RCA emise în conformitate cu legea română, cu valabilitate teritorială - potrivit art. 3 coroborat cu art. 2 pct. 18 din Legea nr. 132/2017 - pe întreg teritoriul Uniunii Europene: vehiculul de tractare în temeiul unui contract RCA încheiat cu reclamanta [redacted], iar semiremorca în temeiul unui contract RCA încheiat cu [redacted].

Reclamanta și-a întemeiat acțiunea pe legea germană, ca fiind legea de la locul producerii prejudiciului, în timp ce pârâta a arătat că acțiunii în regres i se aplică legea română, fiind legea contractelor de asigurare incidente în cauză, conform dezlegării CJUE pronunțate în 21 ianuarie 2016 în cauzele conexate C-359/14 și C-475/14 - iar potrivit legii române posibilitatea acțiune în regres a asigurătorului cap tractor împotriva asigurătorului semiremorcii este permisă doar în cazul în care accidentul a fost produs ca urmare a unei defecțiuni tehnice a semiremorcii (aspect neinvocat în prezenta cauză).

Instanța de fond a reținut - în aplicarea Hotărârii CJUE din 21 ianuarie 2016, [redacted], cauzele conexate C-359/14 și C-475/14 - că se impune analiza legii contractului de asigurare, în speță legea română, pentru a verifica dacă această lege prevede sau nu subrogarea asigurătorului în drepturile victimei.

Mai departe, prima instanță a procedat la analiza în concret a legii române pe acest aspect - reținând existența art. 2210 Cod civil cu titlu de drept comun și a art. 16 alin. 2 din Norma ASF nr. 20/2017, cu titlu de normă specială, făcând mai departe aplicarea legii speciale, conform căreia singura ipoteză în care asigurătorul vehiculului tractor are un drept de regres împotriva asigurătorului semiremorcii este atunci când accidentul s-a produs ca

urmare a unei defecțiuni a semiremorcii care nu putea fi observată de conducătorul auto, ceea ce nu a fost invocat/probat în speță.

Împotriva acestei soluții reclamanta a formulat apel, recunoscând că acțiunii în regres se aplică legea română, dar considerând că din această perspectivă se impune aplicarea art. 2210 Cod civil care reglementează cu titlu de principiu subrogarea asigurătorului în drepturile victimei indemnizate ca singura lege care reglementează subrogarea.

În ceea ce privește admisibilitatea cererii de sesizare a ICCJ, aceasta a arătat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile conform art. 519 C.pr.civ., respectiv: i. existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță; ii. cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza; iii. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată; iv. chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă; v. chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În speță, primele două condiții sunt îndeplinite - sesizarea în condițiile art. 519 C.pr.civ are loc în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Tribunalului București, instanță investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel, litigii de asigurare). Conform art. 483 alin. 2 C.pr.civ, hotărârea care va fi pronunțată în apel în prezenta cauză nu mai este supusă recursului.

În ceea ce privește a treia condiție - existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei - aceasta a precizat că dispozițiile art. 519 din C.pr.civ. nu definesc noțiunea de "chestiune de drept". În doctrină s-a arătat că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară, iar chestiunea de drept supusă dezbaterei trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale. În același sens, întrebarea formulată în cadrul procedurii prealabile trebuie să vizeze o chestiune de drept punctuală, astfel încât soluția dată în această procedură să aibă în vedere numai chestiunea respectivă, iar nu întreaga problematică a unui text de lege.

În speță, chestiunea de drept ridicată este una reală - constând în interpretarea contradictorie care este dată în practică principiului instituit de Hotărârea CJUE din 21 ianuarie 2016, [REDACTAT], cauzele conexate C-359/14 și C-475/14, conform căruia posibilitatea de subrogare a asigurătorului RCA vehicul tractor împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii trebuie analizată potrivit legii contractului de asigurare încheiat de asigurătorul RCA cu deținătorul vehiculului tractor, în speță legea română. În același timp, chestiunea de drept ridicată este una veritabilă - constând în riscul de a consacra soluții divergente după cum se acordă prioritate, la nivel de drept material român, prevederilor instituite de art. 16 din Norma ASF nr. 20/2017 (anterior art. 33 din Norma ASF nr. 23/2014, respectiv art. 14 din Norma ASF nr. 39/2016) sau principiul instituit de art. 2210 Cod civil.

Chestiunea de drept este de asemenea una punctuală și este cu atât mai stringentă cu cât litigiul este un litigiu de drept internațional privat la bază, legea română fiind aplicabilă în temeiul unei norme de conflict instituite printr-o hotărâre a CJUE, în practică fiind pronunțate soluții divergente pornind de la aplicarea aceleiași dezlegări a CJUE.

De lămurirea chestiunii de drept invocate pe calea sesizării depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze, în contextul în care în prima opinie verificarea legii române pe aspectul posibilității de subrogare se realizează în concret, așa cum este subliniat în considerentul 62 al Hotărârii CJUE din 21 ianuarie 2016, [REDACTAT], cauzele conexate C-359/14 și C-475/14, ceea ce conduce la verificarea ipotezelor în

care art. 16 din Norma ASF nr. 20/2017 permite un astfel de drept de regres, iar în a doua opinie verificarea legii române se limitează la existența principiului subrogării instituit cu titlu general de art. 2210 Cod civil, conducând pe fond la o soluție opusă.

În ceea ce privește a patra condiție - cerința noutății chestiunii de drept - ICCJ a subliniat în mod consecvent că aceasta este îndeplinită atunci când chestiunea de drept își are izvorul în reglementări nou- intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial, ori dacă se impun anumite clarificări, într-un context legislativ nou sau modificat față de unul anterior, de natură să impună reevaluarea sau reinterpretarea normei de drept analizate.

În aceste condiții, în stabilirea elementului de noutate a chestiunii de drept a cărei interpretare se solicită, trebuie plecat de la premisa asigurării funcției mecanismului hotărârii prealabile de prevenire a practicii judiciare neunitare.

Potrivit celor reținute de ICCJ - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este îndeplinită condiția noutății și atunci când, deși există decizii anterioare, nu s-a cristalizat o jurisprudență unitară și constantă în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, situație care justifică interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile în scopul prevenirii apariției unei practici neunitare (a se vedea, de ex., Decizia nr. 8/2021 în dosar nr. 3118/1/2020).

În prezenta cauză, elementul de noutate este conferit de faptul că problemele de drept deduse judecății sunt generate de dificultatea aplicării cu titlu unitar a unei dezlegări date de CJUE în 2016 pe cale de trimitere preliminară într-un caz similar - în speță este vorba de Hotărârea din 21 ianuarie 2016, [REDACTED], cauzele conexe C-359/14 și C-475/14, EU:C:2016:40.

Astfel, deși situația de fapt este una frecventă (accident produs pe teritoriul Germaniei de un cuplu vehicul de tractare - semiremorca înmatriculate în România) iar contenciosul generat între asigurători pe această temă este semnificativ, nu există o practică cristalizată în această privință iar motivările diverselor instanțe pentru a ajunge la una sau alta din soluțiile posibile relevă aspecte ireconciliabile.

În aceste condiții, se consideră condiția noutății îndeplinită, devenind actuală cerința interpretării și aplicării normei de drept respective în scopul unei dezlegări jurisprudențiale consecvente la nivel național.

De altfel, referitor tot la condiția a patra - elementul de noutate - arătăm că verificarea acesteia revine ICCJ în cadrul procesului de verificare a admisibilității sesizării ICCJ având la îndemână mecanismul procedural prin care solicită instanțelor naționale identificarea practicii judiciare relevante cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

În acest sens, se arată că examenul practicii judiciare relevante cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării se impune a fi realizat raportat la toate instanțele naționale, nu doar la cele din raza unei anumite circumscripții sau unei anumite curți de apel.

Astfel, în dosarul nr. 3118/1/2020 în care a pronunțat Decizia DCD nr. 8/2021, ICCJ a conchis că este îndeplinită condiția noutății în prezența unei practici relevante la nivelul a 12 curți de apel din 15, fiind identificate peste 20 de hotărâri judecătorești definitive relevante pentru chestiunea sesizată.

În ceea ce privește a cincea condiție, aceasta a arătat că asupra chestiunii sesizate prin prezenta ICCJ nu a statuat prin decizii în casație sau pe calea unei alte hotărâri prealabile sau prin recurs în interesul legii.

Prin urmare, sesizarea întrunește cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 Codul de procedură civilă, astfel încât se impune a se da eficiență mecanismului de unificare reprezentat de pronunțarea unei hotărâri prealabile, în vederea atingerii dezideratului acestei instituții procesuale, respectiv preîntâmpinarea soluționării diferite a unei chestiuni de

drept de către instanțele judecătorești (control a priori), determinând și efectul asigurării securității raporturilor juridice.

În același timp, există un interes în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile de către ICCJ, în scopul unei dezlegări jurisprudențiale consecvente la nivel național.

Interesul unei dezlegări jurisprudențiale consecvente la nivel național rezultă în acest caz și din expunerea pe care o are statul român - ca stat membru al Uniunii Europene - din perspectiva unei eventuale răspunderi pecuniare pentru prejudiciul cauzat (unuia sau celui alt asigurător) prin nerespectarea sau ignorarea, de către instanțele naționale, a jurisprudenței CJUE.

Analizând cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, Tribunalul reține că:

Potrivit dispozițiilor art. 519 C.pr.civ., dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al ÎCCJ, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultima instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective este nouă și asupra acesteia ÎCCJ nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita ICCJ să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

În speță, Tribunalul constată îndeplinite condițiile stabilite de lege pentru admisibilitate sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, după cum urmează:

În cauză există o chestiune de drept care determină interpretări diferite, prin raportare la normele de drept aplicabile la situația de fapt dedusă judecății, respectiv dacă în aplicarea Hotărârii C.J.U.E. din 21.01.2016 [REDACTAT], cauzele conexe C 359/14 și C 475/14, analiza legii române, pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al unui vehicul de tractare se poate subroga împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii, trebuie limitată la normele de drept comun stabilite în art. 2210 C.civ. sau trebuie avute în vedere și normele speciale în materie de RCA emise de A.S.F. privind dreptul de regres; problema de drept se ridică în cadrul unui litigiu aflat pe rolul Tribunalului București – secția a VI-a civilă, respectiv dosarul nr. [REDACTAT], în judecata în ultima instanță; chestiunea de drept este esențială, sens în care de lămurirea acesteia depinde soluționarea pe fond a cauzei, prin raportare la obiectul cauzei, respectiv acțiunea de regres formulată de asigurătorul vehiculului de tractare, împotriva asigurătorului remorcii; chestiunea de drept este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

I. Scurt istoric al situației de fapt:

La data de 15.05.2018, pe teritoriul Germaniei s-a produs accidentul rutier de care s-a făcut vinovat ansamblul de vehicule format din cap tractor, identificat cu număr de înmatriculare [REDACTAT], la care era cuplată semiremorca identificată cu număr de înmatriculare [REDACTAT], condus de intervenientul forțat, [REDACTAT], care s-a soldat cu avarierea unei pompe dintr-o stație de alimentare.

Ca urmare a cererii persoanei păgubite, reclamanta, în calitate de asigurător RCA Carte Verde al vehiculului de tractare (cap tractor), a achitat către corespondentul său Carte Verde din Germania, Huk Coburg, suma în cuantum de 3090,41 euro. Având în vedere că semiremorca atașată vehiculului de tractare era asigurată la pârâtă, reclamanta s-a adresat acesteia cu cerere de despăgubire pentru plata a 50% din valoarea despăgubirii achitate; cerere care a fost refuzată, în scris, de către pârâtă. Ca urmare a acestui fapt, instanța a fost investită cu soluționarea prezentei cauze, având ca obiect acțiunea în regres formulată de asiguratorul vehiculului de tractare care a despăgubit victima accidentului cauzat de conducerea acelui vehicul împotriva asiguratorului remorcii tractate la momentul producerii accidentului.

În ceea ce privește punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept, Tribunalul reține următoarele:

Apelanta – reclamantă apreciază că, raportat la obiectul prezentei cauze, respectiv acțiune de regres formulată de asigurătorul unui vehicul de tractare, legea aplicabilă raporturilor juridice dintre părți este legea germană, și nu legea română, fiind aplicabile dispozițiile legii române doar în ceea ce privește chestiunea subrogației, iar, în ceea ce privește stabilirea subiectului de drept căruia îi este imputabil prejudiciul și a modului în care răspunderea este partajată, este aplicabilă legea țării în care s-a produs prejudiciul, respectiv legea germană.

Iar intimata – pârâtă apreciază că, în speță, chestiunea de drept care face obiectul sesizării își are originea în aplicarea, de către instanțele naționale, a dezlegării pronunțate de CJUE în Hotărârea din 21 ianuarie 2016, [REDACTAT], cauzele conexate C-359/14 și C-475/14, EU:C:2016:40. Aceasta apreciază că legea aplicabilă contractelor RCA este legea română în aplicarea fiecăreia dintre normele de conflict de legi instituite la art. 7 din Regulamentul Roma I. Astfel, intimata a arătat că, având în vedere considerentele CJUE conform cărora este necesară analiza legii române pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al vehiculului tractor poate exercita, prin subrogare, o acțiune împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii, nu este suficientă invocarea dreptului general de subrogare al asigurătorului, instituit prin art. 2210 Civ., ci este necesară analiza în concret a normelor speciale în materie de regres al asigurătorului RCA. Prin urmare, intimata apreciază că, în speță, dispozițiile aplicabile sunt normele speciale, prevăzute de art. 16 alin. (1) – (3) din Norma ASF nr. 20/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule.

În ceea ce privește punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea problemei de drept, Tribunalul reține apreciaza ca, în aplicarea Hotărârii C.J.U.E. din 21.01.2016, [REDACTAT], cauzele conexate C 359/14 și C 475/14, analiza legii române, pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al unui vehicul de tractare se poate subroga împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii, trebuie limitată la normele de drept comun stabilite în art. 2210 C.civ.

Astfel, Tribunalul va admite cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și va sesiza ICCJ cu soluționarea următoarelor chestiuni de drept: *În aplicarea Hotărârii C.J.U.E. din 21.01.2016, [REDACTAT], cauzele conexate C 359/14 și C 475/14, analiza legii române pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al unui vehicul de tractare se poate subroga împotriva asigurătorului RCA al semiremorcii trebuie limitată la normele de drept comun stabilite în art. 2210 C.civ. sau trebuie avute în vedere și normele speciale în materie de RCA emise de A.S.F. privind dreptul de regres.*

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) C.pr.civ., Tribunalul va suspenda cauza până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Admite cererea de sesizare a Î.C.C.J. în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Sesizează Î.C.C.J. cu soluționarea următoarei chestiuni de drept:

În aplicarea Hotărârii C.J.U.E. din 21.01.2016, [REDACTAT], cauzele conexate C 359/14 și C 475/14, analiza legii române pentru a stabili dacă și în ce măsură asigurătorul RCA al unui vehicul de tractare se poate subroga împotriva asigurătorului

RCA al semiremorcii trebuie limitată la normele de drept comun, stabilite în art. 2210 C.civ. sau trebuie avute în vedere și normele speciale în materie de RCA emise de A.S.F. privind dreptul de regres.

În baza art. 520 alin. 2 C.pr.civ. suspendă judecarea cauzei privind pe apelanta reclamantă [REDACTED]

[REDACTED] cu sediul în [REDACTED], împotriva
sentinței civile nr. [REDACTED], pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosarul
nr. [REDACTED], în contradictoriu cu intimata pârâtă [REDACTED]
[REDACTED] cu sediul în [REDACTED] și
sediul ales la [REDACTED]
și intimatul intervenient [REDACTED], domiciliat în [REDACTED]
[REDACTED], până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Definitivă.

Pronunțată azi, [REDACTED].

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER

Red.jud. [REDACTED]/Tehnored. [REDACTED] / [REDACTED]
Judecătoria Sectorului [REDACTED] București – dosar nr. [REDACTED]
Judecător fond – [REDACTED]
Comunicat
Ex.